

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

Μία ζωή πλήρης πίστεως-αγάπης και σοφίας

18ον

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΑΙ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΣ Νικόλαος Λούβαρης εξομολογείται την αφήγησή του, σχετικά με την άπερ για πείνας, που είχε κηρύξει ο Νεκτάριος, αντί τιμωρίας των μαθητών που είχαν μπει σε παρανόμιες κρασί στην 2 σχολή.

Ο θαλαμηπόλος του Νεκταρίου δεν τολμούσε να τον ρωτήσει αν ήθελε να δεχθεί τον Λούβαρη.

Τότε εισήλθε απρόκλητος. Καθισμένος στο άκρον ενός καναπέ εξομολογείται τους κόμους τρεπασίου κομπολογίου, περίπου πως μέχρι θανάτου. Συνεκέντρωσα όλο μου το θάρρος, έκαμα την σχετική μετάνοια και στάθηκε μπροστά του, αποφασισμένος να δεχθώ αγγαγνίστως επί της ενόχου κεφαλής μου τους «κομπολογισμούς», που δεν του ήταν σπάνιοι αν μέσον θεαστικής διαπαιδαγωγήσεως. 'Αντί όμως του κομπολογίου ύψωσε τα χέρια μέσα του μάτια και με ρώτησε ψιθυριστά: «Τι σκέτεις?»

(Ο άγιος έπαιξε το όργανό του με τα χέρια του). «Επίσης να δέχεται σίγμα λέξων το έπαιξε παχύ».

Το ίδιο ψιθυριστό του ανέπτυξε τότε τους ύμνους λόγους, οι οποίοι μ' αδηγάσαν στο οίκον μας παραπύρριμα. Το θάρρος το ανέπτυξε, είπα, από την επιθυμία να δώσω με τέρψη στα μισή και την διχόνοια, που απαλάσσουν τας τάξεις των μαθητών. Το πιο κατάλληλο μέσο για το σκοπό αυτό μ' αδηγάσαν το κρασί. Αλλά, έβλεπα, για το όποιον ελπίσαμε πως θα μ' αδηγάσαν.

Τι ελπίσθον αυτό ήταν εύκολο να γίνει πιστευτό από τον Νεκτάριο. Ήταν, όπως είπα, απροσέκτος άνθρωπος, αλλά έ γνώριζε και τας ανειδίκευτες, που χωρίζαν τους μαθητάς και πο- νύεισ δαδία γ' αυτό. Γιατί η σχολή παρουσίαζε πραγματικό κινεμά αντιμαχομένων κατευθύνσεων, από τον άσχημο ως τον παρανομιόμο ελεύθερον χριστιανισμό και από τον νοστικό σιμ ως το λιπασαρκον ορθολογισμό. 'Εκείνο, που είναι περιεργό, είναι ότι τον ενθουσίασε το δεύτερο επιχείρημά μου. Γιατί τον διεδίδασα πως τους μαθητάς διέπνεε και ο άκαρπτος πόνος να προπύουν στην ύγεια των διδύμων κητόρων της Σχολής, που ήταν άσπαστος γνωστό ότι είχαν έκδημηση προς Κόρινθον πρό πολλών δεκαετηρίων. Πεταχθήκεν όρθιος, πράγμα που με ' κινε να σκεφθώ πως είχε φθάσει ή ώρα του «κομπολογισμού». Ένω λοιπόν απασχολούσα κανονικά προς την έξοδον άκουσα ξαφνικά να μ' αδηγάσει: «Τι να σκεπτό. Να πάρεις πίσω το κρασί και το χρόνον θα σ' αδηγάσει έγώ». Χωρίς να πιστέω καλο —καλά στ' αυτά μου εύχαρίστησα τον διευθυντή μας και εξέφρα- σα την λύση μου γιατί εάν τελειώσουν δεν θα μπορούσα να γε- θώ το δικό του κρασί τον άλλο χρόνο».

Σχετικώς, ο έκ των μαθητών του άγιου Νεκταρίου σινε- γάτης μας κ. Τάκης 'Αγγ. Κωνσταντοπούλου άφηγείται:

—Ο Λούβαρης δεν έξεχασε αυτή την άποψη του άγιου Νεκταρίου μας. Το 1903 ήταν τελειόφοιτος και έφυγε για την Γερμανία, από όπου έγινε το 1907. Έρχεται στην Σχολή να ιδή τον Νεκτάριο, τους μαθητάς και έπας. Ήταν 'Απόστολος και χοροπηλούσαμε στην κήπο, ενώ στην 'Αθήνα «καίονταν» τ' πελεκούδι» με το καράβι.

—Είπατε, μ' αδηγάει. Ο Διευθυντής είχε άποψη ότι να προσφέρει κρασί την Κυριακή της Τριτηγής. Να τού θυμι- στείτε.

Πράγματι, μια έκπληξη από τον 'Αθανάσιο Δασίτη (άρ- γιστερον μητροπολίτη 'Αμφισσης) τον Γιάννη Χαλιώτη (άργιστερον 'Επισκοπότην Χίου) και έπειτα, πήγαμε στον Νεκτάριο και άφου έ-

κάμαμε τις συνήθισμένες μετάνοιες, ένθυμιασε την πρό... τε- αράν των ύπασχόν του!

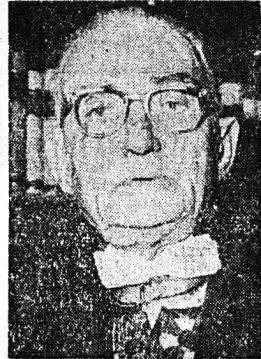
—Παιδιά μου, άπαντά, με συγκινεί ή άνάμνησις των περα- σμένων και θα σ' αδηγάσω από ένα ποτήρι κρασί. Το έρωθό της 'Αποκρηάς θα έλθω κι' έγώ στο τραπέζι να συμπάγω μα- ζι σας.

Είπα και έγινε. Ο Νεκτάριος έκάθησε μαζί μας, παρ' τας διαμαρτυρίας των παιδονόμων Πηχεών και Κωστή. 'Απο- τέλεσμα: 'Εμείς, για να πειράξουμε τους παιδονόμους, παριστά- ναμε όλοι τον μεθυμένο (με το ένα μικρό ποτήρι!) και πετού- αμε στους παιδονόμους... κομφοί, που είχαμε φτιάσει μόνοι μας, κόποντας χειροποίηστα χαρτιά και έφημερίδες.

Ο Νεκτάριος αντί να θυμώσει, γελούσε με τα καμώματά

ΤΟΤΕ...

ΣΗΜΕΡΑ

Ο συνοργάτης μας κ. ΤΑΚΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ μας. Και όταν οι παιδονόμοι πήγαν να τού κάμουν παράπονα, τούς άπήντησε:

—Δεν είναι τίποτε. Τά πα είδα παίζει.

Αντά τα έκάναμε για τους παιδονόμους, γιατί είχαν άδι- κηθεί τους μαθητάς, τότε με το κρασί του Λούβαρη και είχαν ά- ναγκές ότι ήθελαν έμιας μεθύσει, πράγμα άναλγηδες. 'Αλλά ως άκούσαμε τον ήχον τον Λούβαρη να άφηγείται την συνέχεια και το τέλος της όλης ιστορίας:

—Οι μαθητάι, που περιέμεναν με άγωνία το αποτέλεσμα του διαδήματός μας, με ύποδεχθηκαν με ζητωκραυγές και χειροκρο- τήματα. Απτό όμως έγιναν άφορητοι νέας περιπέτειας. Το τρέ- παιν που είχα καλέσει τον Πηχεών, αί προς τον όποιον σχέ- σεις μου δεν διέφεραν άνεκθεν από τις γνωστές σε όλους σχέ- σεις μεταξύ γάτας και σκύλου. 'Ανέφερε λοιπόν την έπομένη στον Νεκτάριο ότι ήμεις μεθυθέντες — πράγμα που δεν είχε συμβεί — έπαναλάβαμε τις χυλοπαραξίες και δεν θυμηθήκαμε καν ούτε στην ύγεια των Ριζών να πούμε. Το αποτέλεσμα ή- ταν πως ο Νεκτάριος έκηρυξε αυτή τη φορά άπεργία διδασκα- λίας και άπέφυγε κάθε έπαφή με την τάξη μου, που ήταν ή κυρία αλτία του κακού. 'Η κατάστασις αυτή ένθυμούντο πολ- λούς κινδύνους για μ' ας. 'Ετσι ήλθ ή πρώτη έδωμάδα της Σα- ρκοκρήτης πέρασε πένθιμη και άγωνιώδης. Κατά το τέλος της ήως παρουσιάσθηκε ως από μηχανής θεός ένα έγγραφο της 'Αρχιεπισκοπής, ή όποια παρακάλεσε την Σχολή να έξασπαστεί

λη τούς τελειοφύτους της ως έρεκήνυκες στις διάφορες ένο- ριακές έκκλησίες της πρωτεύουσας. Γεμάτος χαρά ο διευθυντής έσπευσε να μ' αδηγάσει.

Δεχθήκαμε με μεγάλη χαρά την είδηση. Γιατί μ' αδηγά- ή εύκαιρία να αποπλύνουμε τον ρυπό του άμαρτήματός μας. Σέ- ραμε πως ή προθυμία μας θα τον μαλάκωνε. 'Αφού μ' αδηγά- σε το σωτήριο έγγραφο, τον διεδάξαμε δρομολογούν ότι θα μετεβί- λουμε σε διάστημα σαράντα ήμερών τους 'Αθηναίους γνωστούς α- πό την άκατονημία της άγίας Φιλοθέης, ως τους οίκετοτέρους ήμαρτολούς της χριστιανωσύνης, εις άληθινούς άγγέλους. 'Ο διευθυντής μας έδωσε την εύλογία του και έλυσε και την δεύ- τερη άπεργία του. 'Οπότε ένας μόνο έρέθηκε, που φάνηκε συ- νελής στην ύπόθεσιν, ο 'Αγγύριος 'Αλμπάντης. 'Ο έπειτα καθηγητής των μαθηματικών συμπαθήτης μας ατμός ήταν ο προ- δύτερος της τάξεως. 'Ετρεφεν άνωκόμοφο μύστακα, που έπεδα- στάζετο, τρέπον τινι, από σπινθηρίδες ύπογέινου και άκονεν ως έκ περισπού στο παρόντιον «Βαζιλεύδου» του, τον κομικότερο διαιον διαληκτικόν των πρὸς τὸν Τσιγγάρη, τον κομικότερο τύπο της τάξεως. Συναρμολογούν από ποικίλους λόγους έκκλη- σιαστικόν ερητόν την όμολία του — το θέμα του ήταν ή κέ- σις ζώντων και νεκρῶν — και την τετάρτη Κυριακή του ηγοιεί άν τον συνωδεδόσαν έν σώματι στον 'Αγιο Κωνσταντίνον, την μικρή έκκλησία, που ήπληξε τότε πλείσι από σπινθηρόν καλ λιμάρων ναό. 'Επειδή όμως είχε πολύ άμαρτητή μνήμη, ένας δυό από μ' ας, κρυμμένοι πίσω από το στασίδι του άρατερού ψάλ- του, όπου είχαν ανέβει για να κατακραυγούν από εκεί τα πλήθη με το φοικαλό περιεχόμενον του κηρύγματός του, ανέλαβαν και το όχι πολύ εύχάριστο έργο του υποβολού. 'Αλλ' ο έλο- γημένος δεν έστερείτο μόνον μνήμης. Ήταν και διαρκώς σε ά- πελπιστικό βαθμό. Και όταν έξενοδσε την συνέχεια, έγυριζε το κεφάλι πρὸς τα πλάγια, έσκυβε και με την παλάμη γύρω από το άστυρόν αυτί περιέμενε να τού ψιθυρίσουμε τα παρακάτω. Τis περισσότερες φορές άκονεν άλλα άντ' άλλων. Το άκατονηρόν ά- χισεν, όπως ήταν έπόμενο, να δυνάσασθαι στην δεξή και κα- τέληξε να καταλήφει από θυμωδιά με τα συχνά σπινθηρογέμα- τα του ήτορος και τις άλλες παράδοξες κινήσεις του, που καμ- με ήτορητική δεν τις άναφέρει. Την έπιτυχία αυτή του μοναδι- κού μας κηρύγματος δεν την έμαθε ευτυχώς ή διευθυντής της σχολής. Είναι άγνωστον αν έφθασε και ως την μητροπόλη. 'Ε- τ' ας άπεφύγχι, αν μη τι άλλο, ταυλάχιστον μια έπί πλέον άπερ- γία του άραθού μας διευθυντού.

—'Αλλά το κήρυγμα του 'Αλμπάντη δεν ήταν το μόνο κομ- κι έκπαικόμουν του παραπτώματός μας. Γιατί είναι «φως φανε- ρό» πως ήταν συνέπεια της ελασγυγής έκείνης του κρασιού. 'Η συναίσθησις της ένοχής μας και ή έπιθυμία να άποκαταστήσου- με τις σχέσεις μας με τον διευθυντή μας, μ' ας έκίνησε να δεχθώ- με με τόσο προθυμία την πρόταση της άρχιεπισκοπής και να δώ- σουμε έποσχίσεις που ήταν πολύ δύσκολο να τις τηρήσουμε. 'Ο πως κι' αν είναι, ακολουθήσαν και δεύτερο έπιστάδιο έξισον κομ- κι, που ένθυμούν και αυτό την άρχή της έτερονομίας των σο- κών. Κατά την μάχη, που διεξήχθη μεταξύ του Κωστή και έ- υς μέσα στη ντουλάπα γύρω από τη δεύτερα νταμιάνα, χύθηκε άδοκτο κρασί, όπως ήταν έπόμενο ύστερα από τις βίαιες διακυ- νάσεις του προαδότητος άδοκτου. 'Η συνέπεια ήταν πως τσόν ή ντουλάπα ήσαν και τα ρούσα μας, πληρών την νουνοδιά του κο- σιού και άνδίδαν επί άδοκτο διάστημα ονική δαμή, πράγμα που μ' ας άνάνκασε να την καταπνέει έρημικά κλειστή. Μέσα σ' αυτή λειπόν τη ντουλάπα έδωκε κάποιον πρωί ένα κόρακα, κέλα νυ-

κτερινής έπιδρομής στον κήπο. Το ίδιο έκείνο πρωί είχε μάθη- μα ο άείμνηστος Πανταγής, ο έπιλεγόμενος Γορίλλας. Το παρα- τούκι του αυτό το χρωστούσε ο ύπερχος καθηγητής στη μο- ρφή του. Δύο τετράτια αυτά προείχαν από τα πλάγια ενός τε- τραγώνου που σχημάτιζε το κεφάλι του. 'Ενα μεγάλο μέρος του προσώπου του αποτελούσε το στόμα του. 'Όταν διέσπελλε τα χεί- λι του — και αυτό συνέβαινε συχνά — οι άκρες των πλησίον στ' αυτά του. Και δυό σειρές άπειλητικών δοντιών έκαναν την εμφάνισή των ύστερα από κάθε διαστολή. Αυτός λοιπόν ο καθη- γητής είχε μάθημα έκείνο το πρωί. 'Ανέθηκε στην έδρα και ά- χισε να έμνηνύει το χορικό έκείνο της 'Αντιγόνης, όπου ο Σα- φοκλής ύμνει το πολυμήχανον και τα κατορθώματα του άνδρῶ- να. 'Πολλά τα δεινά κ' ούδεν άνδρῶπον δεινότερον πέλει...». 'Αλλ' ενώ άνέπνευσεν ο Πανταγής με τον συνηθισμένο του ένδυ- σασμὶ τα ρούματα του κειμένου, έκανε την εμφάνισή του ο κά- ρακας! Κάποιος άπρόσμετος δεν είχε κλείσει καλά την ντουλά- πα. Το δυστυχισμένο πουλί ζαλίστηκε από τις αναθυμιάσεις του κρασιού και έγρηκε να άναπνεύσει. 'Ισως να ήταν και μέλος καμ- μίας έναερίας άντικακοκλής ένδωσης. 'Αφού προχώρησε με- κικὸ δέματα στάθηκε σε μικρή απόσταση από την έδρα και άρχι- σε να περιεργάζεται τον καθηγητή, που συνέχισε άνήμπορος το μάθημα. Δεν άφηνεν ώστόσο να άντιληφθῇ τον άναπάντεχο έ- κρασί, ο όποιος είχε συγκεντρώσει την έντονη προσοχή της τάξεως. Και τότε συνέβη κάτι το έκπληκτικό. 'Ο Πανταγής ε- ντινέθηκε από την έδρα, διέσπελλε το στόμα του ως τ' αυτιά, ά- πλωσε το άριστερό χέρι πρὸς τον περσιό έπισκίτη και έίπε με θυμό, που προσπαθούσε να συγκρατήσει. «'Η ούτος θα έβλι- θη έντεθεν ή έγώ». 'Η έκλογή δεν ήταν άσο θα νόμιζε καμιάς εύκολη. Με τον νέο μας αυτόν συμπαθήτη είχε δημιουργηθῇ κά- πσις ψυχική σχέσις. Πριν τον θυσιάσουμε έπρεπε λοιπόν να γί- νη άπόπειρα συμβιβασμού. Γι' αυτό τολμήσαμε να πούμε στον κα- θηγητή μας, που άκίνητος έπάνω στην έδρα και στεγνός έμια- ζε σαν ένσάρκωσις της άτρώπου Μοίρας, πως ο κόρακας αυτός ήταν ή άπαρχή ενός ζωολογικού κήπου, που σχεδιάσαμε να δη- μουργήσουμε πρὸς διευκόλυνση της διδασκαλίας του σχετικῶ- με μαθήματος. 'Όμως άσυγκίνητος ο Πανταγής, έπαυλαβε ξερά το τρομερό διλήμμα του: «Θέλοντας λοιπόν και μη, πιάσαμε κατό- πιν έπιμόχονον προσπαθειών το ζεύγην πουλί και το μετεφέρω- με στο κήπο, όπου ξαναέβηκε την έλευθερία του. Παρ' όλον όμως αυτό, δεν συνεχίστηκε ή έρημική της ασφοκλήτων τραγωδία. Γιατί κάποιος από τους μαθητάς, ο Παλασαγαγιώτης, άκούων και εις το όνομα «Πηκτική», συνεπλάκη με τον καθηγητή και προσπαθούσε να τον πείσει με την άνεκδήγητη άσυναρτησία των συλλογισμών, που τον χαροκρίτειν, ότι ή συμπεριφορά του ά- πέναντι του κόρακα ήταν άνυπολόγητη και άντιπαιδαγωγική. 'Ο Πανταγής θυμωσε φοινικά, ανέθηκε στον διευθυντή και το αποτέλεσμα ήταν μ' α νέα και έπιμονή αυτή την φορά άπεργία του τελευτάριου.

—'Ετσι το άδων έκείνο παρίπτωμά μας τάριξε την κανο- νική λειτουργία της σχολής, έγινεν άφορητή όλοκληρον σειράς κομικών συμβάντων και προκάλεσε τρεις άπεργίες του διευ- θυνητού. Και ήταν ευθύνημα ότι ο έναετής έρεδρχής έξέλεξε α- πό τς άκρίβους το παράδοξο μέσο για να μ' ας τιμωρήσει. 'Ισως για- τί τον καιρό έκείνο ή παιδαγωγική έπιστήμη δεν είχε καμεί στον τόπο μας τας πρόδρομους, που σημείαζε άγρότερη. 'Ανέλυσε ά- κωμα από τον Πλάτωνα και τον Χριστό».

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Τελώντες αύριον Κυριακήν και ώραν 9.30 π.μ. εν τῷ ἱερῷ Ναῷ Ἀγίας Παρασκευῆς Κρονονερίου (Καλαβρύ- των), 40θήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ λατρευτοῦ μας συζύγου, πατρός, υἱοῦ, ἀδελφοῦ καὶ θεοῦ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΡΙΣΤ. ΣΚΟΥΡΑ

ΠΑΝΤΟΠΩΛΟΥ (ΕΤΩΝ 43)

παρακαλοῦμεν πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην του, ὅπως προ σέβθουν καὶ ἐνώσουν μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὑψιστον δεήσεις τῶν.

Ἡ σύζυγος: Μαρία. Ἡ θυγάτηρ: Καλλιόπη. Οἱ γονεῖς: Ἀριστοτέλης καὶ Καλλιόπη Σκούρα. Οἱ ἀδελφοί. Οἱ ἀνεψιοί. Οἱ λοιποὶ συγγενεῖς.

Ἀναθήκη Λεωφορείου ἀπὸ Πατρῶς 24, ὥρα 6.30' πρωινῇ.

Ἱδιαιτέρως προσκλήσεις δὲν θὰ σταλοῦν.

Γραφεῖον Ἱερῶν Τελετῶν ΚΩ ΣΤΑ Ι. ΧΑΡΙΤΑΤΟΥ, Πατρῶς 84 (ἐναντι Νομαρχίας), τηλ: 277 - 006, 275 - 858

Τελώντες αύριον Κυριακήν και ώραν 9 π.μ. εις τὸν ἱερὸν ναὸν Ἀγίου Γεωργίου Λάγγου- ρα Πατρῶν, 40θήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ λατρευτοῦ μας συζύγου, πατρός, υἱοῦ, ἀδελφοῦ καὶ θεοῦ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ Σ. ΒΑΣΙΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΣΙΩΜΑΤΙΚΟΥ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ (ΕΤΩΝ 47)

παρακαλοῦμεν πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην του, ὅπως προσέβθουν καὶ ἐνώσουν μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὑψιστον δεήσεις τῶν.

Ἡ σύζυγος: Εὐφροσύνη. Ἡ θυγάτηρ: Ἀγαθή. Οἱ γονεῖς: Ἀγαθὴ (χρῆρα) Σπ. Βασιλακοπού- λου, Ἀθανάσιος Μυλωνάς. Οἱ ἀδελφοί: Γεωργία (χρῆρα) Ἰωάν. Κοντογιάννη, Ἀγγελική καὶ Περικλῆς Τσαλαφίτης, Ἐλένη καὶ Ἰωάννης Βαταράκης, Κωνσταντῖνα καὶ Γεώργιος Εὐφρασί- δης. Οἱ ἀνεψιοί. Οἱ λοιποὶ συγγενεῖς.

Μέρον Γραφεῖον Τελετῶν ΚΩΝΣΤ. ΣΤΑΝΤΑΡΛΙΩΤΗ Καλαβρύτων 76 (Ἐναντι Ἑργατικῶν Κατοικιῶν Ψαροφάου) τηλ: 326 - 842, 326-205

Τελώντες αύριον Κυριακήν και ώραν 9 π.μ. εις τὸν ἱερὸν Ναὸν Παντοκράτορος Πατρῶν, 40θήμερον μνημόσυνον ὑ- πὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς πολυαναμνημένης μας μητρός, ἀδελφῆς, μάρτυρος καὶ θείας

ΕΛΕΝΗΣ χρῆρας Κ. ΧΑΝΙΩΤΗ

παρακαλοῦμεν πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην της ὅπως προ σέβθουν καὶ ἐνώσουν μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὑψιστον δεή- σεις τῶν.

Τὰ τέκνα: Σπῆλιος καὶ Χρυσὴ Πουλακίδα, Σπύρος καὶ Κατερίνα Ζαφείρη. Οἱ ἀδελφοί: Εὐθύμιος καὶ Ἑλένη Δημα- κοπούλου. Σπύρος καὶ Ἀρετὴ Διαμαντοπούλου, Ντῖνος καὶ Δὴ μητέρα Ἀγγελικοπούλου, Τάκης Δημακοπούλος, Χαρίκλεια (χρῆρα) Ἀλεξ. Στρούβα, Γεωργία (χρῆρα) Ἀνδρ. Μαρκοδράκη. Οἱ ἐγγονοί. Οἱ ἀνεψιοί. Οἱ λοιποὶ συγγενεῖς.

Γραφεῖον Τελετῶν ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΙΑΦΑ, Γούναρη 173 & Ἀγίου Δημητρίου, τηλ: 275 - 295. Κά τω Ἀχαΐας 22 - 077

Τελώντες αύριον Κυριακήν και ώραν 10.30' π.μ. εν τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν Ἀγγέλων (Ἀ' Νεκροταφεῖον), 40θήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ λατρευτοῦ μας

ΝΙΚΟΥ ΑΝΔΡ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΙΠΤΑΜΕΝΟΥ ΑΣΙΩΜΑΤΙΚΟΥ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ (ΕΤΩΝ 25)

παρακαλοῦμεν πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην του ὅπως προσέβθουν καὶ ἐνώσουν μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὑψιστον δεήσεις τῶν.

Οἱ γονεῖς: Ἀνδρέας καὶ Μαρούλα Γεωργίου. Οἱ ἀδελφοί: Ντῖνος καὶ Ἀλεξάνδρα Γεωρ- γίου, Ἀννα Γεωργίου, Ἀνδρέας καὶ Δέλα Χριστοπούλου, Τάσος καὶ Τούλα Φιλιπποπούλου. Οἱ θεοί. Οἱ ἐξαδέλφους. Τὰ ἀνήλικα του. Οἱ λοιποὶ συγγενεῖς.

Γραφεῖον Τελετῶν: ΓΕΡ. ΜΑΡΑΤΟΣ, Ζαΐνη — Κωνσταντῖ 40, τηλ. 274-367, 276-956, Ματζῶνας 34 — Πατρῶς, τηλ. 272-416 καὶ ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ τηλ. 27.436

Τελώντες αύριον Κυριακήν και ώραν 9 π.μ. εις τὸν ναὸν Εὐαγγελιστρίας 40θήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ προσφιλοῦς μας

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Γ. ΣΑΜΑΡΑ

ΓΕΩΠΟΝΟΥ (ΠΡΩΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΠΑΤΡΩΝ)

Ο σύζυγος: Σοφία Κ. Σαμαρά. Ἡ ἀδελφῆ: Μαρία Π. Δημητροπούλου. Οἱ ἀνεψιοί.

Γραφεῖον Ι. Τελετῶν ΔΑΜ. ΟΥ ΜΑΡΑΤΟΥ (πρωην Κρητικῶ), Κορινθίου 255, τηλ. 273-661 καὶ 273-527.

Τελώντες αύριον Κυριακήν και ώραν 9 π.μ. εν τῷ ἱε ρῷ Ναῷ Παναγίας Ἀλεξιστίσης (Β' Νεκροταφεῖον), 40θίμε- ρον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ λατρευτοῦ μας υἱοῦ, ἀδελφοῦ, ἀνεψιῦ, θεοῦ καὶ ἐξαδέλφου

ΑΛΕΞΟΥ ΔΗΜ. ΚΟΛΛΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

παρακαλοῦμεν πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην του ὅπως προ σέβθουν καὶ ἐνώσουν μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὑψιστον δεήσεις τῶν.

Οἱ γονεῖς: Δημήτριος καὶ Βούλα. Οἱ ἀδελφοί: Τάκης καὶ Σανθὴ Κολλυροπούλου, Νίκος καὶ Λίτσα Λουκάτου, Κόμη Κολ- λυροπούλου, Χριστῖνα Κολλυροπούλου καὶ οἱ μνηστήρ Νίκος Μαγκάκης. Οἱ θεοί. Οἱ ἀνεψιοί. Οἱ ἐξαδέλφους. Οἱ λοιποὶ συγγενεῖς.

Γραφεῖον Ἱερῶν Τελετῶν: ΔΗ ΜΗΤΡΙΟΥ Ι. ΧΑΡΙΤΑΤΟΥ, Γερμανοῦ 108, τηλ. 277-839, 276-810

Τελώντες αύριον Κυριακήν και ώραν 9 π.μ. εις τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Τριάδος Ζαρουχλείων 40θήμερον μνημόσυνον ὑ- πὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς λατρευτῆς μας συζύγου, μητρός, μάρτυρος καὶ θείας

ΠΑΝΩΡΙΑΣ ΓΟΥΡΔΟΥΠΗ

παρακαλοῦμεν πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην της, ὅπως προ σέβθουν καὶ ἐνώσουν μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὑψιστον δεή- σεις τῶν.

Ο σύζυγος: Χαρίσης. Τὰ τέκνα: Γρηγόριος καὶ Σωτηρία Κανδορίκου, Γεώργιος καὶ Εὐδότηρ, Δημήτριος, Παναγιώτης καὶ Κωνσταντῖνα, Ἀλέξιος Γουρδοπούλου, Γεώργιος καὶ Ἰωάννα Παπαγιωάννη, Γεράσιμος καὶ Μαργαρίτη Γουρδοπούλη, Νικόλαος Γουρδοπούλης. Οἱ ἐγγονοί. Οἱ ἀνεψιοί. Οἱ λοιποὶ συγγενεῖς.

Γραφεῖον Τελετῶν ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΙΑΦΑ, Γούναρη 173 & Ἀγίου Δημητρίου, τηλ: 275 - 295. Κά τω Ἀχαΐας 22 - 077

ΚΗΔΕΙΑ

Τὸν προσφιλή μας σύζυγον, πατέρα, ἀδελφον καὶ θεῖον

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΦΙΛΙΠΠΑΚΟΠΟΥΛΟΝ

(ΕΤΩΝ 64)

θανόντα κηδεύομεν σήμερον καὶ ὥραν 6 μ.μ. ἐκ τῆς ἐν Ροϊτικῆς, κειμένης οἰκίας μας.

Ἡ σύζυγος: Γκόλφω. Τὰ τέκνα: Παναγιώτης, Φίλιππος, Διονύσιος, Χρῖστος Φιλίππακοπούλοι. Οἱ ἀδελφοί. Οἱ ἀνε- ψιοί. Οἱ λοιποὶ συγγενεῖς.

Γραφεῖον Τελετῶν ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΙΑΦΑ, Γούναρη 173 καὶ Ἀγίου Δημητρίου, τηλ. 275-295, Κάτω Ἀχαΐας τηλ. 22-077

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Τελώντες αύριον Κυριακήν και ώραν 9 π.μ. εν τῷ ἱε ρῷ Ναῷ τῶν Ἀγγέλων (Α' Νεκροτ.), 40θήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ λατρευτοῦ μας συζύγου, πατρός, υἱοῦ, ἀδελφοῦ καὶ θεοῦ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Γ. ΔΕΝΔΡΙΝΟΥ

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΟΥ (ΕΤΩΝ 50)

παρακαλοῦμεν πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην του, ὅπως προ σέβθουν καὶ ἐνώσουν μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὑψιστον δεήσεις τῶν.

Ἡ σύζυγος: Μαίρη. Τὰ τέκνα: Ἀναστασία, Εὐγενία. Ἡ μητὴρ: Εὐγενία Κανελλακοπούλου. Οἱ ἀδελφοί: Ἰωάννης καὶ Λίτσα Δενδρινῶν, Ἀργυμύνης καὶ Τζένη Δενδρινῶν, Ἀρης καὶ Ἑλένη Δενδρινῶν. Οἱ ἀνεψιοί. Οἱ λοιποὶ συγγενεῖς.

Ἱδιαιτέρως προσκλήσεις δὲν θὰ σταλοῦν.

Τελώντες αύριον Κυριακήν και ώραν 8.30 π.μ. εν τῷ ἱερῷ Ναῷ Ἀγίας Φωτεινῆς Πα- τρών, 40θήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς λατρευτῆς μας συζύγου, μη- τρός, ἀδελφῆς, μάρτυρος καὶ θείας

ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ Ι. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

(ΕΤΩΝ 53)

παρακαλοῦμεν πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμη της, ὅπως προσέ